

[Rytter.]

ledes, at jeg vilde ønske, det, der var sket efter 5. Maj, særlig i Begyndelsen, kunde udgaa af Rigsdagstidende, kunde udgaa af Historien. Men desværre, det kan det ikke, for det er forherliget og forevigtet i Pressen, i Radioen o. s. v. Jeg vil nødigt have, at man til Udlandet telegraferer, at 25 000 Danske er sat fast, thi hvad siger saa Udlandet? Det siger: Naar 25 000 Danske er sat fast, kan man godt regne med, at der er dobbelt saa mange eller tre Gange saa mange, som burde have været det, saadan plejer det at gaa. Man kan ikke tage alle de skyldige straks, saa Tallet bliver nok dobbelt saa stort eller tre Gange saa stort. Det er Synd for Danmark, at det udadtil skal se ud, som om der var saa mange asociale Elementer her i Landet.

Den anden Grund, hvorfor jeg beklager det skete, er den, at vi i vor Lovgivning og vor Retsbeskyttelse har Ord for at have alle Midler til at straffe de skyldige, men ogsaa for at have de fornødne Kauteler til Beskyttelse af uskyldige. Disse Kauteler er efter min Mening tilsidesat paa en saadan Maade, at vi vil have Vanskelighed ved at se vore Nabolande i Øjnene, naar Spørgsmaalet kommer frem. De uskyldige er efterhaanden fuldstændig prisgivet, det skal jeg komme tilbage til om et Øjeblik. Jeg har altsaa ønsket at fremdrage disse tre Ting: vort Forhold til Udlandet, vor Retshaandhævelse og Spørgsmaalet om de uskyldige.

Med Hensyn til at blive kendt uskyldig staar det meget daarligt til, det er næsten umuligt. Jeg er og har altid været en ivrig Modstander af Nazismen. Nu er Nazismen besejret, men det synes desværre, som om Nazismen paa Retshaandhævelsens Omraade gør sig meget stærkt gældende. Jeg skal tillade mig at nævne nogle Eksempler, men vil først lige nævne en Oplevelse under Krigen.

Den angaar en Beværter, hvis Navn senere er blevet almindeligt kendt, og som allerede dengang var temmelig kendt. Han havde i Frederiksberggade en Beværtning „Tosca“, og han var sat under Anklage ved Byretten for at have overtraadt de Regler, der gælder for Beværtere. Midt under denne Sag fik Præsidenten for Byretten — det var paa det Tidspunkt mig — en Skrivelse fra Dr. Best's første Mand, fra hans Adjutant, eller hvad det nu hedder, om at denne Sag maatte hæves. Manden havde optraadt efter Aftale med Tyskerne, og derfor maatte Sagen hæves. Mit Svar, eller Svaret fra den Dommer, der havde Sagen — udadtil

var det fra mig — bestod i, at jeg sendte Skrivelsen til Justitsministeriet og bad Justitsministeriet om, at det vilde anmode Udenrigsministeriet om at klage til Dr. Best og sige, at han ikke havde noget at gøre med Byretten, hverken over for den enkelte Dommer eller over for Præsidenten. Justitsministeriet og Udenrigsministeriet tog sig af Sagen, og da skete det mærkværdige, at næsten omgaaende fik Præsidenten en Skrivelse fra Best, hvori han meget stærkt beklagede det skete og sagde, at det var en Misforstaaelse, men, føjede han til — og saa kommer det, der er det interessante —, hvad det reelle i Sagen angaar, da maatte han holde paa, at vedkommende Beværter maatte frifindes, for han havde handlet fuldkommen korrekt. Vi skyndte os selvfølgelig i Byretten at faa Dommen afsagt, og uden at jeg ved det, skulde jeg næsten tro; at Manden fik en Straf, som maaske var et Par Takker højere, end han ellers vilde have faaet. Jeg meddelte saa Udenrigsministeriet, at Dommen var afsagt. Det skal have været alle Pengene værd at se denne Beværters Ansigt, da han hørte Dommen oplæst, for han følte sig paa den sikre Side, da han vidste, at Best havde skrevet, at han maatte frikendes.

Dette Eksempel forekommer mig karakteristisk for Nazismen i Tyskland, men hvad oplevede jeg saa for kort Tid siden? Da oplevede jeg det, ogsaa i Byretten — naar jeg siger, oplevede det i Byretten, maa jeg tilføje, at da var jeg ikke mere Præsident —, at tre Frihedskæmpere var sat under Tiltale, fordi de havde forulempet en Mand, som havde bebrejdet dem, at de havde holdt med deres Bil foran en Bygning i for lang Tid. Han mener, at han sagde det elskværdigt, men de tre Frihedskæmpere tog ham med op paa Trappen og talte om, hvorvidt han skulde skydes straks, eller om man skulde vente, og forskellige andre Ting. Det endte med, at Sagen kom for Dommeren, idet der blev anlagt Sag mod de tre Frihedskæmpere for at have optraadt paa den Maade. Om de er skyldige eller ikke, ved jeg ikke, for Sagen er vist nok ikke færdigbehandlet, men hvad sker under denne Sag? Der sker det, at der optræder, hvad jeg vil kalde en Dr. Best i formindsket Skikkelse, i Form af Kommandanten for de tre. Han møder op og siger, at Sagen maa hæves, da den ikke hører hjemme for Retten. Dommeren gjorde ham selvfølgelig opmærksom paa, at Sagen hørte hjemme for Byretten, og bad ham om at afgive Forklaring. Ja, den Forklaring kunde han godt give, for Frihedskæmperne havde